

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 361/2011-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom pojednávaní 6. marca 2012 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka v konaní o sťažnosti Ing. S. B., J., zastúpeného advokátom JUDr. PaedDr. I. P., PhD., MBA, Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002 takto

r o z h o d o l :

1. Právo Ing. S. B. na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Senica **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. S. B. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Senica povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Senica je povinný uhradiť Ing. S. B. trovy konania v sume 130,91 € (slovom stotridsať eur a deväťdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. PaedDr. I. P., PhD., MBA, Advokátska kancelária, B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 361/2011-16 z 13. septembra 2011 prijal sťažnosť Ing. S. B. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie pre namietané porušenie jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Žaloba bola okresnému súdu podaná 18. októbra 2002.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol chronologický výpočet podstatných úkonov okresného súdu v predmetnej veci, pričom osobitne zdôraznil skutočnosť, že súdny „spor v merite veci ako i celku je jednoduchý“, pričom ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebol právoplatne skončený a trval už 8 rokov.

Podľa názoru sťažovateľa doterajšia dĺžka súdneho konania je zapríčinená nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu. Sťažovateľ tiež v súvislosti s dĺžkou konania poukázal na „*nedôstojnosť v zaobchádzaní*“ zo strany okresného súdu, ktorá ho poznačila „*na celý život*“.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1. Ľudské právo sťažovateľa na neprimeranú dĺžku pracovnoprávneho konania, vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach, v konaní vedenom na Okresnom súde Senica, pod sp. zn. 5 C 105/2002 porušené bolo.

2. Prikazuje Okresnému súdu Senica, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 11 500,00 Eur, ktoré je Okresný súd Senica povinný uhradiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Priznáva trovy právneho zastúpenia v sume... eur, ktoré je Okresný súd Senica povinný uhradiť na účet advokáta, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k vecnej stránke prijatej sťažnosti. Predsedníčka okresného súdu oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a zároveň sa k sťažnosti vyjadrila listom sp. zn. Spr. 1637/11 doručeným ústavnému súdu 2. novembra 2011, v ktorom uviedla chronologický prehľad procesných úkonov okresného súdu v predmetnom konaní:

- *„18.10.2002 podanie návrhu o neplatnosť výpovede*
- *15.8.2003 vytýčený termín pojednávania na 8.9.2003, pojednávanie odročené na neurčito za účelom preukázaní skutočností uvádzaných právnu zástupkyňou navrhovateľa*
- *5.4.2005 vytýčené pojednávanie na 22.4.2005, odročené na 25.5.2005 za účelom vypočutia navrhnutých svedkov*

- *pojednávane dňa 25.5.2005 odročené na 15.6.2005 s tým, že odporca v lehote do 13.6.2005 doručí súdu konkrétne určené doklady*
- *Pojednávanie 15.6.2005 odročené na 19.9.2005 s tým, že navrhovateľ do termínu pojednávania predloží súdu návrh na zmenu petitu návrhu, odporca predloží ďalšie určené doklady*
- *Dňa 19.9.2005 súd na pojednávaní pripustil zmenu petitu návrhu navrhovateľa. Keďže sa nedostavil odporca, pojednávanie bolo odročené na 12.10.2005 s tým, že bude volaný odporca pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty, taktiež pod hrozbou uloženia pokuty bude urgovaný na predloženie zápisu z porady, na ktorej malo byť rozhodnuté, že sa znižuje počet zamestnancov a ďalších dokladov od VÚC T., či odporca potreboval v roku 2002 súhlas zriaďovateľa, teda VÚC T., aby mohol znížiť stav svojich zamestnancov, konkrétne vyučujúcich.*
- *Dňa 12.10.2005 bol vyhlásený rozsudok v mene SR, ktorým súd návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.*
- *9.11.2005 predseda súdu rozhodol o žiadosti zákonnej sudkyne o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie a odoslanie rozhodnutia podľa §158 ods.3 O.s.p. a určil lehotu na napísanie a odoslanie rozhodnutia do 31.12.2005.*
- *Dňa 24.1.2006 podal navrhovateľ v zákonnej lehote proti rozsudku odvolanie.*
- *Dňa 2.2.2006 bol spis predložený KS v Trnave na rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku*
- *13.9.2006 spis vrátený z KS s tým, že rozsudok súdu prvého stupňa bol zrušený a vec bola tunajšiemu súdu vrátená na ďalšie konanie*
- *6.10.2006 bol vyzvaný navrhovateľ na navrhnutie dôkazov, ktoré žiadal vykonať v zmysle uznesenia KS v Trnave, dňa 8.11.2006 bol navrhovateľ urgovaný na podanie správy.*
- *Dňa 22.9.2006 požiadalo OR PZ v S. podanie informácie a zaslanie dokladov z predmetného spisu ohľadom trestného stíhania vo veci trestného činu krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku vo veci 5C 105/2002. Doklady boli zaslané 6.10.2006.*
- *Dňa 12.12.2006 pripis navrhovateľa na výzvu zo dňa 6.10.2006*

- *Dňa 15.5.2007 vytyčené pojednávanie na 6.6.2007, pojednávanie odročené na doloženie dôkazového materiálu a doplnenie dokazovania.*
- *26.6.2007 právny zástupca vypovedal plnú moc navrhovateľovi*
- *12.9.2007 prípis navrhovateľa*
- *Dňa 7.11.2007 urgované OR PZ na zapožičanie ich spisu,*
- *dňa 9.11.2007 doručený spisový materiál*
- *8.4.2008 dopyt na Obvodný úrad v T. ohľadne zrušenia Krajského úradu v T.*
- *Dňa 12.9.2008 vytyčené pojednávanie na 13.10.2008, ktoré bolo odročené na 5.11.2008 za účelom výsluchu svedka a predloženia písomného rozhodnutia o organizačných zmenách, ktoré predchádzalo daniu výpovede navrhovateľovi zo strany odporcu a doloženia mzdových listov navrhovateľa.*
- *Pojednávania dna 5.11.2008 bolo odročené na neurčito za účelom rozhodnutia o ďalšom dokazovaní znaleckým dokazovaním znalca z odboru personálnej práce.*
- *Dňa 19.11.2008 vytyčené pojednávanie na 10.12.2008, ktoré bolo odročené na 28.1.2009z dôvodu neprítomnosti účastníkov, ktorú ospravedlnili.*
- *28.1.2009 bol vyhlásený rozsudok v mene SR, ktorým súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal.*
- *26.2.2009 predsedníčka súdu v zmysle § 158 ods.3 O.s.p. vyhoveľa žiadosti zákonnej sudkyne a určila lehotu na napísanie a odoslanie rozhodnutia do 20.3.2009.*
- *Dňa 9.4.2009 podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie.*
- *Po doručení odvolania odporcovi a zaslaní vyjadrenia bol spis dňa 8.7.2009 predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní.*
- *Dňa 24.2.2010 Krajský súd v Trnave rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v časti určenia neplatnosti výpovedi tak, že výpoveď daná navrhovateľovi je neplatná, vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.*
- *Dňa 30.3.2010 bol spis z KS v Trnave doručený tunajšiemu súdu.*
- *Dňa 11.5.2010 bol vytyčený termín pojednávania na 9.6.2010, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom doloženia listinných dôkazov.*
- *16.7.2010 boli listiny doložené.*

- *Dňa 2.11.2010 bolo vytýčené pojednávanie na 22.11.2010, ktoré bolo odročené na 6.12.2010 za účelom predvolania odporcu a zaslanie ďalších dokladov.*
- *Dňa 6.12.2010 bol vyhlásený rozsudok, odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.136,23 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Súd návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietá. Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 2.666,70 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu odporcu.*
- *V zákonnej lehote podal navrhovateľ proti rozsudku odvolanie dňa 25.1.2011.*
- *Spis bol predložený KS v Trnave dňa 15.2.2011 po doručení vyjadrenia k odvolaniu.*
- *Dňa 19.10.2011 bol vyžiadaný z KS v Trnave na vyjadrenie k sťažnosti.“*

Ústavný súd z vyžiadaného predmetného spisu okresného súdu zistil rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu konania ako vyplývajú z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu. Navyše zistil, že právna vec sťažovateľa nie je ku dňu rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončená. Vo veci prebieha odvolacie konanie na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“). Ústavný súd vrátil súdny spis okresnému súdu, ktorý ho prevzal 10. februára 2012.

Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení pripustila, že v čase od nápadu veci na okresný súd do roku 2005 došlo k prietahu v konaní, avšak podľa jej názoru od roku 2005 už k prietahom v konaní nedochádza a zákonná sudkyňa *„vykonáva všetky procesné úkony precízne v zmysle Občianskeho súdneho poriadku. Ak došlo k zrušeniu rozsudku I. stupňa, sudkyňa vždy postupovala v intenciách rozhodnutia krajského súdu, reagovala nie len na návrhy dokazovania odporcu, ale aj navrhovateľa.“*. Zároveň predsedníčka okresného súdu uviedla, že *„vec vykazuje znaky skutkovej a právnej zložitosti veci, vzhľadom na zadováženie viacerých listinných dôkazov spojených s náhradou mzdy za dlhé časové obdobie“*.

Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu stanovisko nezaujal. Vo svojom liste doručenom ústavnému súdu 24. februára 2012 oznámil, že sťažovateľ súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatoval, že konanie, ktorého predmetom je rozhodovanie o neplatnosti výpovede a o nároku na náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru, obvykle nie je konaním osobitne právne zložitým a patrí k bežne rozhodovanej agende všeobecných súdov. Ani potreba dokazovania listinnými dôkazmi, na ktorej rozsah poukazuje vo svojom vyjadrení predsedníčka okresného súdu, nemôže byť dôvodom na to, aby konanie nebolo právoplatne skončené ani po uplynutí takmer desiatich rokov.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, tento v zásade poskytoval okresnému súdu potrebnú súčinnosť v priebehu konania. Výnimkou je obdobie od 11. októbra 2006 do 12. decembra 2006, keď sťažovateľ opakovane nereagoval na výzvy súdu na označenie a predloženie nim navrhovaných dôkazov. Toto správanie sťažovateľa však s ohľadom na rozsah prietahov zistených ústavným súdom v tomto konaní spôsobilo nárast doterajšej dĺžky konania v zanedbateľnej miere.

3. Napokon ústavný súd posudzoval postup okresného súdu v doterajšom priebehu konania. Pri hodnotení tohto kritéria vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní, a teda porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd na základe skutočností obsiahnutých v súdnom spise konštatoval, že postup okresného súdu v namietanom konaní vykazoval tak dlhšie obdobia nečinnosti, ako aj postup, ktorý je možné označiť ako nesústredený a neefektívny.

Obdobie po podaní návrhu na začatie konania v roku 2002 sa vyznačuje viacerými úsekmi súvislej nečinnosti okresného súdu. Ide najmä o obdobie od podania návrhu do prvého pojednávania vo veci (10 mesiacov), ale najmä o obdobie od odročenia prvého pojednávania 8. septembra 2003 na neurčito do nariadenia nového termínu pojednávania 5. apríla 2005 (1 rok a 7 mesiacov).

Postup okresného súdu bol okrem zjavnej nečinnosti poznačený aj neefektívnosťou a nesústredenosťou. Okresný súd rozhodol meritórnym rozsudkom vo veci dosiaľ trikrát. Prvýkrát rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 105/2002-76 z 12. októbra 2005, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Uznesením krajského súdu č. k. 23 Co 48/06-94 z 20. júla 2006 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti rozsudku, a tým aj odňatia možnosti konať pred súdom. Obdobie po zrušení rozsudku okresného súdu je poznačené najmä neefektívnymi

úkonmi súdu nevedúcimi k rozhodnutiu vo veci. Okresný súd v období od doručenia rozhodnutia krajského súdu 13. septembra 2006 až do nariadenia pojednávania 15. mája 2007 (8 mesiacov) v podstate len vyzýval navrhovateľa na označenie dôkazov. Pojednávanie konané 6. júna 2007 bolo odročené na neurčito s tým, že bude uskutočnený dopyt na Krajský úrad v T. (ďalej len „krajský úrad“) pre účely zistenia okolností organizačných zmien na strane odporcu, ktoré mali viesť k skončeniu pracovného pomeru sťažovateľa výpoveďou. Zároveň okresný súd uložil odporcovi povinnosť predložiť dôkazy. Napriek tomu, že odporca vyžiadané dôkazy okresnému súdu predložil už 19. júna 2007, okresný súd avizovaný dopyt na krajský úrad zaslal až 16. septembra 2008, teda 1 rok a 3 mesiace po odročení pojednávania z tohto dôvodu. Okrem nečinnosti okresného súdu v tomto období je výrazom jeho nesústreďeného postupu aj skutočnosť, že dopyt bol adresovaný krajskému úradu napriek tomu, že bolo okresnému súdu známe, že krajský úrad bol k 1. októbru 2007 zrušený, a teda požadovanú informáciu bolo potrebné vyžiadať od obvodného úradu. Okresnému súdu bola 9. októbra 2008 doručená odpoveď obvodného úradu, v ktorej bolo okrem poukázania na zrušenie krajského úradu oznámené, že časť informácií požadovaných okresným súdom nie je možné poskytnúť, a to práve z dôvodu zániku krajského úradu, keďže zamestnanci bývalého odboru školstva krajského úradu už na obvodnom úrade nepracujú.

V poradí druhýkrát rozhodol okresný súd vo veci rozsudkom č. k. 5 C 105/2002-167 z 28. januára 2009, pričom návrh sťažovateľa opäť v celom rozsahu zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 23 Co 275/2009-201 z 24. februára 2010 rozsudok okresného súdu zmenil v časti výroku o vyslovení neplatnosti výpovede a v ostávajúcej časti rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s poukazom na nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom a na nedostatočné zistenie skutkového stavu.

V poradí tretí rozsudok bol okresným súdom vyhlásený 6. decembra 2010 pod č. k. 5 C 105/2002-278. Proti tomuto podal sťažovateľ 25. januára 2011 odvolanie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté.

Zistené nedostatky v postupe okresného súdu, ako aj pri jeho doterajšom meritórnom rozhodovaní v posudzovanom konaní majú podľa názoru ústavného súdu priamy dopad na kvalitu dodržiavania základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vychádzajúc z toho, že ústavný súd konštatoval porušenie práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zo skutočnosti, že posudzované konanie nie je v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, bolo potrebné prikázať okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002 konať bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu). Ústavný súd pritom bral do úvahy skutočnosť, že v súčasnosti vo veci koná krajský súd ako súd odvolací, avšak bez ohľadu na výsledok odvolacieho konania je predpoklad, že minimálne niektoré procesné úkony (napr. podľa § 225 OSP) bude povinný ešte vykonať okresný súd.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie

porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 11 500 € s poukazom na dlhotrvajúci stav právnej neistoty.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania, dôvody, pre ktoré v ňom došlo k zbytočným priet'ahom, ako aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania a ďalšie okolnosti predmetného konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 500 € sťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov právneho zástupcu sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti právo na náhradu trov právneho zástupcu síce uplatnil, výška trov však nebola ani sťažovateľom, ani jeho právnym zástupcom v konaní nijako špecifikovaná. Ústavný súd preto pri určení výšky náhrady trov vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základom pre určenie odmeny za poskytnutie právnych služieb v roku 2011 je suma priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá predstavovala sumu 741 €. Ústavný súd priznal úhradu za jeden úkon právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky vykonaný v roku 2011 v sume 123,50 € a tiež režijný paušál v sume 7,41 €, t. j. spolu trovy konania v sume 130,91 €.

Ústavný súd odmenu za dve písomné podania právneho zástupcu (oznámenie ústavnému súdu z 18. novembra 2011 a z 20. februára 2012) nepriznal, pretože išlo o jednoduché procesné úkony, ktoré nijako neprispeli k objasneniu veci.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2012